

آگاه باشید!

یکی از فعالین سندیکا بازداشت شد

صالح کیاماری

نهم آذرماه هشتاد و شش

بدترین درد و آفت برای یک جامعه، نا آگاهی و به تبع آن بی تفاوتی است. کسب آگاهی از آنچه که در آشکار و پنهان جامعه می گذرد، وظیفه هر انسان مسئول و صاحب فکر است که نسبت به سرنوشت خود و جامعه اش احساس مسئولیت می کند.

کارگران نفاش ساختمان همچون دیگر کارگران در صنوف مختلف، تحت ستم و محدودیت های فراوانی قرار دارند. اما تلاش تعدادی از پیشروترین کارگران که نسبت به حقوق طبقاتی خود آگاهی پیدا کرده بودند، باعث شد تا برای رهایی از این وضعیت اسف بار که با حمله همه جانبه

از طرف کارفرماها و انبوه سازان با کارشکنی در پرداخت دستمزدها،

از طرف انجمن صنفی با مزدوری و کلاهبرداری های مالی و فریب کارگران،

و از طرف دولت و حاکمان سیاسی و اقتصادی با عدم تامین نیازهای اجتماعی کارگران اعم از بیمه و مسکن و عدم قبول حق تشکل مستقل کارگران توسط وزارت کار،

بوجود آمده بود، روزنه ای از امید پدیدار شود. این روزنه جز اقدام برای تاسیس سندیکای کارگری نبود. سندیکایی که طبق اصل ۲۶ قانون اساسی، ماده ۱۷۸ قانون کار و تعهد نامه های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین المللی کار، کاملاً به حق، مشروع و قانونی است. سندیکایی که با اری آگاهانه کارگران (و نه با باندبازی ها و انتخابات فرمایشی که در همه انجمن های صنفی و شوراهای اسلامی کار رواج دارد) مسئولیت می یافت تا برای تامین بیمه و مسکن کارگران با دولت چانه زنی کند و یا برای افزایش دستمزد، خود را در برابر کارفرمایان سازماندهی کند. اما گویا سرمایه داران چشم دیدن تحقق این کمترین خواسته های ما را نداشتند. هیات بازگشایی سندیکا که خود را برای برگزاری اولین مجمع عمومی کارگران آماده می کرد، به یکباره مورد خشم سرمایه داری و عوامل مزدورش قرار گرفت. دستگیری رضا دهقان، فعالترین عضو سندیکا و تهدید سایر اعضا به دوری سندیکا، از طرف عوامل امنیتی نیروی انتظامی، از نمونه های این خشم ناشی از ترس شان بود.

حال وظیفه همه ما کارگران است که این سوال را از خود بپرسیم: آیا داشتن یک تشکل مستقل که بتواند حقوق قانونی ما را مطالبه کند، جرم است؟! آیا خواست بیمه و مسکن خلاف قانون است؟! آیا همه اینها اقدام علیه امنیت است؟! باید

این سوال در ذهن ما بوجود بیاید که چرا سرمایه داری از اتحاد و تشکل یابی ما میترسد؟

جواب اما واضح است: آنها کارگران را دشمن خود می پندارند و هرگونه تلاش برای اتحاد، از سوی آنها را به ضرر منافع خود می بینند. پس باز باید دقت کنیم تا آنهایی را که با ما دشمنی کردند بشناسیم، یعنی آنهایی که منافعشان بر

ضد منافع کارگران است: انجمن صنفی، سازمان کار و پلیس امنیت، انجمن صنفی به عنوان تشکیلاتی که به دست سرمایه داری ساخته شده تا نیروی مبارزاتی ما را فرسایش دهد. سازمان کار به عنوان نماینده دولت سرمایه داری که به تمامی حامی همان انجمن صنفی است و به نقش ضد کارگری آن مهر تایید قانونی می زند. و در آخر پلیس امنیت که به عنوان بازوی نظامی دو نهاد قبلی نقش ایفا می کند. در نتیجه همکاری تنگاتنگ و اشتراک منافع این سه ضلع مثلث سرمایه داری است که اکنون از همه سو به سندیکای ما کارگران حمله می شود.

این روزها کارگران نقاش ساختمان باید تصمیم سرنوشت سازی بگیرند؛ یا در مقابل فشار های سرمایه داران، از تهدیدات ساده تا بازداشت و اتهام های سنگین، سر تسلیم فرو آوریم و به گوشه خانه های خود بخریم و با دم غنیمتی یک زندگی شرم آور بسازیم. و یا به خود آییم و با پیوستن به سندیکا و برگزاری مجمع عمومی به همه نا امیدها و فشارها، به فقر و بی خانمانی و حاشیه نشینی و به تنهایی و ضعف و انفعال، پشت کنیم.

صالح کیاماری

پنجشنبه هشتم آذر ۱۳۸۶

سندیکای کارگران نقاش و تزئینات ساختمان